

Злата Коцић

ГАЛГАЛ ОКО

СЛОВО

1.

Нешто капље. Закотрљана небом,
огњена реч не мора да чека освит.
Светли јој блага, сева страшна
вест у прсима. А и очи,
док у ковитлању ничу,
свице разашиљу
на четири стране.

2.

Очи, очи – и колеса и колеснице,
без икакве запреге. Певају:
Нема бољег погона од воље,
ни бољег замајца од завета
на круг повратни.
Мислиш, свици, медузе. Херувими:
да ли сјајем ритма или ритмом сјаја,
млечним морем или хором сунаца,
кореном или круном кедра
узлетелог. Не знаш, очи,

озвезде тело,
колико и шта
виде?

3.

Колико ли још вида, витлањем
уз глежањ ножни, долива им,
као дојиљи млека,
галгал – жар-шар-точак,
и сам пун очију.
Капље нешто врело.
Весници нека догледају,
дорекну
у коликом смо то мраку,
кад Божје око
не може да не засузи
док одашиље нам
слово ново,
вихорово.

ГАЛГАЛ ИСЕЧАК

– Галгал!? – Зена земникова
у чуду. Јер, исечак дуге,
треперави нимб и човек од неба
на белом зиду. Наспрам прозора.
У трену немуштом, тик после сна,
тик-так пре јаве. Дугини точкови
покренути сами од себе.
Али спремно, земник, и спретно
на осветну вртешку словесну:
– Како то у једну реч стану
и круг, и коло, точак, и колесница,
вихор, ковитлац, алине, пијавица
морска, и само окретање, и крунско:
откривење!? Све то – у једну
реч. Двореч: Галгал.

– Тако, лепо. Као што у два твоја
лепа ока под веђама дигнутим
сместе се небо и земља –
узвраћа небесник. Већ
напола ишчилео.

ОКО У ОКУ

небеско

Боже благи, није се збило
него се збива: и најмање коло
милом да би се небом вило
сила тек овлаш замахне лилом,
пламсавом смолом, унаоколо,
из Твога ока, тек да ангела
благоуханим крунише
крилом.

земно

Око угледало. Уху дато да прими.
Остаје да језик окуси, зуб загризе
кад срце поскочи више главе,
кад се потиљак с челом братими,
гласнице кад појме, а ћуте, ћуте,
ћуте, не изусте: да, то су
они.

КАПЉА

Откуд та врела кап. Око пробуђено,
отворив капке, своје и прозорске,
одбија да види што види. Жмурећи
моћне крошње милује, преко ноћи
срубљене на нулу. Избрисане
из видног.

Орезивање алеја кедрових, платанових,
обрезивање срца, ока. Видање рана

све док нуле с дебла, обогаленог,
не прогледају на четири стране.
Очима отрока-пророка, бика-лава-орла.
Очима анђеоским, јеванђеоским.

Око пренуто и не зна да унапред
оплакиваће рубљење алеја у корену.
Ни не слути да капља, каткад, у паду,
одигнуће га, начас, у јато очију,
у величајни цвркут очима.

ГОСТИНСКА

Човека по оку познамо.
Блажен, који и не зна колико
топлих, чистих одаја без прагова
отвара нам, сваким трептајем.
Коликим стазама перјаним уводи нас
у дубине које ничу, и саме чудећи се
безброју дечјих кутака који безазлено
утркују се да нас угосте најбољим
што се има и нема. Да. Човека
познамо по дечјим собама у њему.
Које муцаво и мусаво госте нас и
госте, све док заједно не зинемо
у гостинској без иједнога зида,
у соби за лебдење.

ЛЕТ

Нечујно, невидљиво послује душа.
Предаха нема, ни у зноју замене.
Златни њен титрај, у ватри кушан,
залете премерава, суктаје пламене
тела. И своје. Свему крила изнаћи,
стопалу, точку, ритму, потопу, суши.
А корак наш не поима да све је краћи.
Раскорак с глежњем, прва мука души.
А тек с грудима, челом. А да не кида врцу
медну. Пупчану. Самерив жар и спокој.

Све док има где да се скући – у срцу,
и куд да успрхне, у видиковац – око:
гнездо, неовдање, од сунчевих сламки.
Којим – у лазур бисмо, виду неначетом.
Без бауљања наслепо, без кртичјих замки.
Једино пчелињим, повратним летом.

ОРО, НА ОБЛАЦИМА

Хвала, душо. Голубе. Галебе.
Кажу и да си ждрал.
Срце заигра.
Пчелиње осмице.
Нек и не устукне печал-жал,
али да ли пламсам, горим да л' –
јесам, ту сам: у свакоме
од прочеља до зачеља
коловођ, вихор огњени.
Галгал.

ПЛАМ

1.

Том огњу претесно је, овде, у мени.
Он зна: сва моја платна премала су
за горњи призор и претанке су,
плитке све моје речи за суктаје
пламеног језика. Док витла,
док се у коло обраћа и крила
у заокрету распламсава –
заклони очи, каже.
Ако јесмо.

2.

Ако смо срца, усталасана врелином,
раскриљена над жетвеним пољем,
сјајком узвратиће око које клија.

Ни јаснијега вида, ни ведрије
кроткости. Ни љупкијег
поверења у клицу:
у песми, пећи, у запећку,
она избије, прогледа,
нарасте. И под жрвњем,
куд би ако не у хлеб,
и под земљом, куд
ако не у клас.

3.

Да заискрим – о кога ћу, ако не о вас?
Дух ако усхте, до саме зенице ми,
као у сну, сукне пламичак,
а не опече. У сасирену куцавицу
изгревну капљу убризга.
Тек да устанем, уз лествице дана
од главе до пете да облизује ме
та верна ватрица, у нади
да наћи ћу, у себи, за њу
топли кутак, право име:
Љубав.
Спас.